

adagio tomnatic

Vasile Andreica

lângă birou o sticlă de coniac
așteaptă s-o sărut la ceas de seară
ca despărțirea noastră să nu-mi pară
atât de tristă. inutil îmi fac
de lucru adunându-mi o comoară
de muzici fine de odinioară
sau studiind istorii din alt veac
care-au creat tot ce îmi înconjoară
ființa. oare ce-mi mai e pe plac?
pe-aici se pot privi femei la vrac
și minți clocite-n poezie chioară
golită de antren. să nu mă doară
trecerea timpului? sunt un copac
din care frunzele tânjesc să moară
topindu-se în putrezire. tac
și-aștept. azi liniștea mă înfioară.
în mine zâmbetele tale zac.
nu! amintirea lor n-are să piară.
ce nostalgie! inimă bizară!
sentimental vorbind sunt doar un rac.
ajunge. cântă-n cască o vioară.
ia să mai sorb o gură din coniac.